

MÁSODIK SZEKCIÓ

FEJES kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(7873/03 sz. Kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2006. április 11.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Fejes kontra Magyarország ügyben,
Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott
ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA, *Elnök*
A.B. BAKA,
I. CABRAL BARRETO,
R. TÜRMEŒ,
V. BUTKEVYCH,
D. JOČIENĚ,
D. POPOVIĆ, *bírák*,
és S. DOLLÉ, *Hivatalvezető*

2006. március 21-i zárt ülésén folytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi határozatot hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (7873/03 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Fejes István (a "kérelmező") 2002. december 20-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Ferencz I. Veszprémben praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltzl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium Helyettes Államtitkára képviselte.

3. 2005. június 29-én a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy határozott, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmező 1959-ben született és Veszprémben él.

5. 1994. november 7-én büntetőeljárás indult a kérelmező – egy takarékbank elnöke – és más terheltek ellen. 1995. március 22-én a Veszprém Megyei Rendőrkapitányság gyanúsítottként kihallgatta a kérelmezőt, akivel közölte, hogy nyomozás indult ellene azon alapos gyanú alapján, hogy a büntető törvénykönyv 297/A § alapján büntetendő hitelezési

csalást követett el, amikor hitelt nyújtott egy korlátolt felelősségű társaságnak.

6. 1997 februárjában a nyomozás lezárult.

7. 2000. október 16-án a Veszprém Városi Ügyészség a büntető törvénykönyv 318. § (1) és (6 a) bekezdése alapján társtettesként különösen nagy értékre elkövetett sikkasztás miatt vádat emelt a kérelmező ellen.

8. A 2002. január 24-i tárgyaláson egy terhelt és néhány jogi képviselő nem jelent meg. A Veszprém Városi Bíróság meghallgatta a kérelmezőt, aki nyilatkozott arról, hogy nem kíván bizonyítás iránti indítványt előterjeszteni. Az ügyet elnapolták.

9. 2002. május 28-án és október 15-én, valamint 2003. március 3-án a bíróság tárgyalást tartott. A május 28-i tárgyaláson a Városi Bíróság elutasította a kérelmező elfogultsági kifogását.

10. 2003. szeptember 11-én a Városi Bíróság felmentette a kérelmezőt.

11. 2004. június 7-én a Veszprém Megyei Bíróság hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítéletnek a kérelmezővel kapcsolatos részét, s ebben a vonatkozásban az ügyet visszautalta a Városi Bírósághoz.

12. 2004. október 8-án a Fővárosi Ítéltábla elutasította a kérelmező elfogultsági kifogását, amelyet a Veszprém Megyei Bíróság valamennyi bírása ellen terjesztett elő.

13. A megismételt eljárásban a Városi Bíróság 2005. március 24-én és április 12-én tárgyalást tartott. Az április 12-i tárgyaláson bizonyítottság hiányában felmentette a kérelmezőt.

14. A kérelmező és az ügyész is fellebbezett. 2005. május 25-én azonban az ügyész visszavonta fellebbezését.

15. 2005. szeptember 26-án a Megyei Bíróság helyben hagyta a kérelmező felmentését. A kérelmező fellebbezésének helyt adva megállapította, hogy a vád alapjául szolgáló magatartás nem volt bűncselekmény.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

16. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével. A 6. Cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy... bíróság... ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

17. A Kormány általánosságban vitatta a panaszt, de elismerte, hogy a nyomozás 1997. februári lezárása, és a vádirat 2000. októberi benyújtása között ésszerűtlen késedelemre került sor.

18. A figyelembe veendő időszak 1994. november 7-én kezdődött és 2005. szeptember 26-án zárult le. Ilyen módon az eljárás két bírósági szinten több mint tíz évig és tíz hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

19. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

20. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében és az alábbi kritériumokra figyelemmel kell megítélni: az ügy bonyolultsága, továbbá a kérelmező és a releváns hatóságok magatartása (ld. többek között *Pélissier and Sassi v. France* [GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II).

21. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Pélissier and Sassi*).

22. Az előterjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen ügyben eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben az eljárás túlzottan hosszú volt, s nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

23. A kérelmező az eljárás tisztességtelen voltát is panaszolta, különösen azt, hogy a nyomozás során a Rendőrkapitányság, valamint a vádiratban az Ügyészség különböző bűncselekményekre hivatkozott a vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggésben, továbbá, hogy elfogultsági kifogásait elutasították. Panaszát a 6. Cikk 3(a) bekezdésére alapozta.

24. A Bíróság észrevételezi, hogy 2005. szeptember 26-án a Megyei Bíróság végül bűncselekmény hiányában felmentette a kérelmezőt. Ilyen körülmények között a kérelmező nem állíthatja magáról, hogy a tisztességes tárgyaláshoz fűződő jog tekintetében jogsértés áldozata. Ebből következően a kérelemnek ez a része az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése alapján *ratione personae* összeegyeztethetetlen az Egyezmény rendelkezéseivel, s a kérelmet a 35. Cikk 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

25. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

26. A kérelmező 124.840 eurót követelt vagyoni kára megtérítéseként, alapvetően a kiesett jövedelemre hivatkozva. Továbbá 100.000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

27. A Kormány vitatta az igényt.

28. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon 8.000 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

29. A kérelmező további 4.000 eurót kért a hazai és a Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek megtérítéseként.

30. A Kormány vitatta az igényt.

31. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság elutasítja a hazai eljárással kapcsolatos költségek és kiadások tekintetében előterjesztett igényt, a Bíróság előtti eljárás tekintetében pedig 1.500 euró megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

32. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt *elfogadhatónak*, a panasz többi részét *elfogadhatatlannak* nyilvánítja;

2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;

3. *Megállapítja*:

(a) hogy az alperes Kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 8.000 eurót (nyolcezer euró), költségek és kiadások tekintetében 1.500 eurót (egyezeröt száz euró), továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetéskor alkalmazott átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos többi igényét *elutasítja*.

Készült angol nyelven, az írásos értesítés a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően 2006. április 11-én került kiküldésre.

J.P. COSTA
Elnök

S. DOLLÉ
Hivatalvezető